
Jagten endt

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Jagten endt

4

Jagten endt

Jagten endt

Jagten endt.

Af Kaj Munk

Nat., d.27.12.36[1]

Saa er vi da herude endnu en Gang, Aarets sidste. Plantagen er nok tom i Dag; de drabelige Hjortespor staar i Brandlinien og fortæller, at han *har* været her. Rævene er trukket ud i Engene for at ønske en Vildand Glædeligt Nytaar. Af og til anes et Glimt af en Støver, der slusker mismodig omkring. En Krage harper haanende i Luften over den; ellers er alt stille, ah, saa lægende stille.

Det gør ikke noget, at Skoven holder Sabbat i Dag. Det skal den have Lov til. Saa gaar det an at staa og falde lidt i Tanker, blade i Aarets Mindebog, se for sig alle de mange andre Gange, da det gik hedt til, naar Raadyret tog hovedkulds Flugten eller Haren prøvede at snyde eller Ræven blev stædig og morede sig arrigt med en March paa Stedet. Et prægtigt Efteraar har det været, med baade dejligt fine og dejligt bistre Dage, og Vildt i skøn Rigdom: Agerhøns var der nok af lige fra Startens Øjeblik, og Harene blev flere og flere, jo raskere vi ryddede op i dem. Og den Ræv, der faldt ved Skellet ind til Fjendens Mark, var flot, om end naturligvis ikke nær saa pragtfuld som den, der ikke faldt.

Saa var der dog en Urkok herude! se, hvor den stiger over Træerne, og mer endnu, op over Indlandsklitterne, og endnu en Streg, ser det ud til, lige ind i Himlen. Naa, den faar saa Englene til Middag.

Og saa begynder Drevet da; næsten uvillig hanker jeg op i Kanonen, det nærmer sig mig, og der springer saa liden Morten ud af Fyrrene, ikke 3 Alen fra mig og sætter sig ved min Side. Et helt Minut maaske hjælper vi hinanden med at lytte efter Hundene, saa staar den af os, der sidder ned, op og begynder sindigt at spadsere ned ad Plantagevejen. Min Ringhed bemærkes overhovedet ikke. Og Hundene har tabt Sporet og finder det ikke mere.

Med ét begynder Juleklokkerne at ringe Solen i Hav. Det er, lige som man kan høre paa dem, at de øver sig i at følge det gamle Aar til Dørs. Det har ikke været altfor skønt, det Aar.

Man har igen en Gang faaet Lov til at skamme sig ved at være en hvid Mand. Men herude, hvor Dyrene har deres stille Veje, og hvor der ligesom er Mening i, at Landsbykirkeklokken er til endnu, her har man da kunnet aande nogenlunde uforgiftet. Ja, her er godt at være.

Nu kommer Kammeraterne, dryssende rundt omkring fra, hen over bløde Mospuder og vigende Sand. Der er ligesom noget højtidsfuldt over dem; ogsaa de er opfyldt af dette, at Jagten er slut. *Hvor* slut er den saa? Hvor vil den store Leder sætte os paa Post i det Aar,

der kommer?

Ja ja, det bliver jo hans Sag; vor at stille os der uden at mukke, være vaagne og gøre vort bedste. Foreløbig siger vi ham nu Tak for de Poster, vi fik i Aar, og Tak til hinanden for godt Kammeratskab.

Bedeslagene toner, som et Svar, hen over den stille Skov.

Kaj Munk.